

POUTO
PÁNA
DÉMONŮ

MADELEINE ELIOT

POUTO
PÁNA
DÉMONŮ

MADELEINE ELIOT

PŘELOŽILA
HANA FRUHWIRTOVÁ

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Madeleine Eliot, 2023

Translation © Hana Fruhwirtová, 2026

Cover Illustration © Bianca Bordianu, 2026

Cover Art © Lukáš Tuma, 2026

Map © Jana Šouflová, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-071-3 (pdf)

**KNIHY MADELEINE ELIOT
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Čarodějka a král

Hon na krále démonů
Soumrak kletby démonů
Koruna vládce démonů
Pouto pána démonů

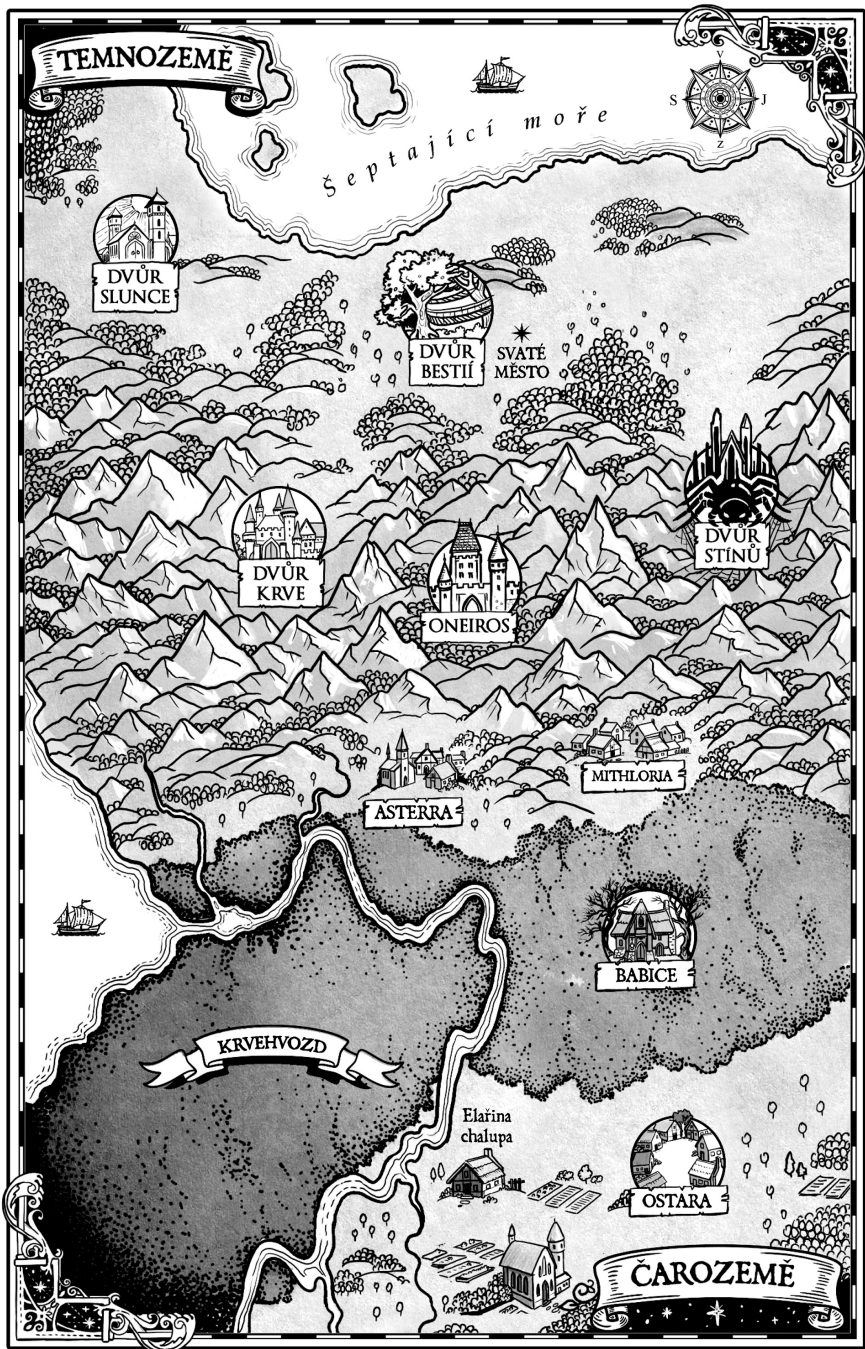
Duet Šeptajícího moře

Balada moře a oblohy

Připravujeme

Píseň dechu a kostí

TEMNOZEMĚ

Septající moře

DVŮR
SLUNCE

DVŮR SVATE
MĚSTO

DVŮR
KRVE

ONEIROS

DVŮR
STINŮ

ASTERRA

MITHLORIA

BABICE

KREHVOZD

Elarina
chalupa

OSTARA

ČAROZEMĚ

POUTO
PÁNA
DÉMONŮ

JAK TO CELÉ ZAČALO...

*Pro všechny knihomoly a knihomolky, co se zamilovali
do Zvířete a jeho knihovny. Nejste v tom sami.*

I. KAPITOLA

„Mazej odtamtud. Okamžitě,“ zahřměl Herne a jeho drsný hlas mi přeběhl po páteři způsobem, který byl naprosto nevhodný a nebezpečně vzrušující. „Přede mnou se schovat nemůžeš.“

„To teda můžu,“ zakřičela jsem zpátky, protočila oči v sloup a protáhla si ztuhlý krk. Ramena, záda i břicho mě už tak bolely po dvou dnech jízdy na koni, a k tomu teď ještě to šplhání na strom, abych před Hernem utekla. Ale chvíli se tu zdržím, než budu muset dolů. Proklínala jsem své štěstí, že nemám jeho rychlost ani schopnosti, abych mu unikla, a šhubání v lopatkách rostlo každou vteřinou.

„Slez. Dolů. Hned,“ zařval Herne mocně, až se strom pode mnou natolik rozechvěl, že jsem musela obejmout kmen, abych nepadla. „Okamžitě, Cerridwen, nebo ať tě bohové ochraňují...“

„Dobře,“ povzdechla jsem si a pomalu se začala spouštět na lesní půdu, kde stál Herne. Vypadal jako rozzuřená verze Cernunna samotného. Ruce měl zkřížené, široký hrudník se mu prudce zvedal a jediné, co ho odlišovalo od Boha divočiny, byly jeho parohy.

Zavrčel, jakmile jsem začala slézat. Jeho netrpělivost a hněv mi rozbušily srdce a rozproudily krev v žilách – ale z trochu jiných důvodů.

Bohové, byl tak nebezpečně přitažlivý, když se na mě zlobil a mračil. Zahнала jsem tu myšlenku a nechala frustraci, aby zchladila mou rozjitřenou krev.

„Tak tady jsem,“ oznámila jsem, když jsem seskočila z nejnižší větve, a rozhodila ruce na důkaz, že jsem celá. „Vidíš? Nic se mi nestalo. A vrátila jsem se včas, přesně jak se psalo v tom vzkazu.“

„Ty máš ale hroznou drzost,“ ucedil a vykročil ke mně, tyčil se nade mnou o dvě hlavy vyšší. „Nemůžeš jen tak ukrást mého koně a opustit dvůr pár dní před tím, než ti propukne moc! Kdoví co se mohlo stát, kdyby se tvoje síla probudila bez kontroly!“

„Ale nestalo se nic,“ odpověděla jsem klidně – hlavně proto, že jsem věděla, jak ho to vytáčí. Herne byl typ „nejdřív zařvi, pak se ptej“ a nesnášel, když jsem se s ním odmítala hádat. „Jsem zpátky, nikdo nezemřel. Předpokládám, že Carnon taky přežil.“

„Hm, děsí nás všechny tím, že skáče po stromech jako opice a stokrát málem spadl, ale ano,“ přimhouřil oči. Hněv stále plál v jeho sovím jantarovém pohledu. „Proč sis, ve jménu všech bohů, myslela, že to byl dobrý nápad?“

„Moc jsem nad tím nepřemýšlela, prostě jsem šla,“ odsekla jsem a vykročila směrem k Posvátnému městu, které bylo ještě několik mil daleko. Kůň mi utekl a představa dlouhé pěší túry a nevyhnutelné hádky mě nijak zvlášť nelákala. „Kdybys mi dovolil odejít už na jaře, nemusela bych utíkat teď.“

„Za tři dny slavíme Beltain,“ zavrčel Herne. A „zavrčel“ je asi nejpřesnější popis pro většinu toho, jak se vyjadřoval. „Za tři dny, Cerridwen. Neexistuje žádný rozumný důvod, proč bys měla utíkat do Oneirosu kvůli pitomému májovému tanci a květinám v ulicích.“

„Nejsem dítě, Herne,“ povzdechla jsem si a schválně dupala, zatímco on šel pár kroků za mnou. „Carnona do Oneirosu pouštíme pořád. Proč já nemůžu?“

„Protože tvůj bratr je budoucí král démonů,“ zabručel Herne, jehož hněv už pomalu opadal. Byl prudký, ale stejně rychle dokázal vychladnout – i když za ta léta jsem ho snad nikdy neviděla úplně klidného. „A musí se učit, co se od něj jednou očekává. Tebe nic takového nečeká.“

„To ale neznamená, že já to město vidět nechci,“ vyjela jsem a otočila se, abych po něm šlehla vzteklým pohledem.

„Vždyť tam chodíš s Carnonem pořád,“ protočil oči, jako bych byla úplně natvrdlá.

Znala jsem Herna, pána Dvoru bestií, většinu života. Byl se mnou i před pěti lety, když mé rodiče brutálně zavraždili. Král Alaunus mu svěřil Carnona, aby ho chránil a učil bojovat i vládnout, dokud nedospěje. Já šla samozřejmě s ním, protože jsem nechtěla svého malého bratra opustit. Byla jsem vděčná za Hernovu ochranu, za to, jak se ke Carnonovi choval – napůl jako strýc, napůl jako starší bratr. Ale jeho přehnaná opatrnost mě začínala dusit. Zvláště teď, když jsem ho přestala vidět jen jako vládce našeho dvora a začala ho vnímat... jinak.

To, co kdysi bývalo dívčím poblouzněním, se změnilo v hlubokou touhu. A rozhodně nepomáhalo, že mě Herne stále bral spíš jako dítě než sobě rovnou. Pomáhala jsem mu vychovávat Carnona, do háje, a věděla jsem, že nevypadám špatně – hnědé kudrnaté vlasy se dostatečně leskly a postava měla pěkné křivky. Ale Herne si toho nikdy nevšiml. Nebo ne tak, jak by se mi líbilo.

„Dělat Carnonovi chůvu není totéž jako prozkoumávat město,“ namítla jsem, zatímco mi do tváří stoupal žár studu a zlosti. „Chtěla jsem si ho prohlédnout sama. Co je na tom špatného?“

„Špatné je to, že jsi ukradla mého koně a zmizela, aniž bys mi cokoliv řekla,“ dohnal mě Herne, popadl mě za paži a otočil k sobě. „Co sis myslela, že udělám, Cerridwen? Poďěkuju ti za ztrátu zvířete a za padesát let mého života, které jsi mi ubrala tím, jak jsem se o tebe bál?“

„Ách, Herne,“ protáhla jsem teatrálně a položila si ruku na srdce. „Tobě na mně záleží. A já si přitom myslela, že ti jde jen o Carnona.“ Protočila jsem oči v sloup a chtěla se odvrátit, ale nedovolil mi to. Chytil mě tak silně, že jsem ztratila rovnováhu a musela se opřít o jeho horký, široký hrudník.

Bohužel byl oblečený, a na ten jeden krátký, pomíjivý okamžik jsem si přála, aby z něj oblečení spadlo.

„Dobře víš, že mi na tobě záleží,“ zavrčel, vousy se mu chvěly hněvem. „A neopovažuj se naznačit, že mi na tobě záleží méně než na něm.“

Zůstala jsem na něj zírat, překvapená jeho slovy a omámená jeho blízkostí i vůní – voněl lesem, kořením a něčím, co se dalo popsat jen jako čirá mužnost. Srdce mi bušilo tak hlasitě, že jsem ho skoro slyšela. A to jeho tlouklo stejně silně. Na okamžik jsem v jeho tváři zahlédla něco jiného – něco žhavého, prchavého, co okamžitě potlačil.

Zavrčel znovu, pustil mě – a během mrknutí oka se přeměnil v obrovského, majestátního jelena. Tu podobu na sebe obvykle bral jen při lovu nebo v boji.

„Nasedni,“ řekl, jeho hlas zněl náhle tlumeně a vzdáleně. „Jedeme domů.“

„Astera je můj domov,“ vyplivla jsem a neobratně se vyhoupla na jeho hřbet, za usilovné snahy nemyslet na všechny ostatní způsoby, jak bych na něm nejraději jela.

Herne se pod mými stehny nepatrně zachvěl – ale já už ho znala tak dobře, že jsem si toho všimla. Okamžitě mě bodl ostěn výčitky. Astera bývala mým domovem, ale už teď

jsme žili déle v Posvátném městě, u Dvora bestíí. A Herne se cítil osobně odpovědný za to, abychom se tu cítili jako doma.

„To jsem nemyslela vážně,“ zašeptala jsem a nesměle mu položila ruku na měkký krk. Jeho hustá srst mi připomněla jeho vousy a přemýšlela jsem, jestli by pod prsty působila stejně.

„Já vím,“ zabručel Herne a pootočil hlavu, aby na mě pohlédl jedním obrovským žlutým okem. „Drž se pevně.“

2. KAPITOLA

„Jsi zpátky!“ vypískl Carnon a vrhl se mi kolem krku s takovou vervou, že mi málem vyrazil dech. Objala jsem ho a s jistou lítostí si uvědomila, že už brzy bude stejně vysoký jako já – a dny dětských přivítání se rychle chýlí ke konci.

„Kde jsi byla? Herne se strašně zlobil! Vylezl jsem na každý strom ve městě a Bronn mě učil střílet z luku a Herne říkal, že už skoro zvládnou opravdový meč místo cvičného!“

Drmolil tak rychle a s takovou dětskou energií, že jsem mu sotva stíhala rozumět. Rozesmála jsem se. „Zpomal, malý králi,“ řekla jsem. Přezdívka mu okamžitě vyloudila úšklebek na tváři. Z větve nad námi se ozvalo pohoršené houknutí jeho spřízněné strigy Artemis, která na mě shlížela s naprostým opovržením.

„Byla jsem v Oneirosu,“ přiznala jsem. „Promiň, že jsem ti neřekla, kam jdu.“

„To je v pohodě,“ zazářil Carnon úsměvem, jako by na světě neexistovala jediná starost. Doufala jsem, že mu ten úsměv vydrží i tehdy, až se stane králem, a že ho nezlomí tíha zodpovědnosti, která na něj jednou dopadne.

„Chceš vidět, jak střílím?“ vyhrkl nadšeně.

„Teď ne, Carnone,“ odpověděla jsem a rozcuchala mu vlasy přesně tak, jak to nesnášel. Zakabonil se a já se tomu nemohla nesmát. „Musím se vykoupat a převléknout, a Herne

mi dal na starost drhnutí hrnců na celý večer.“ Povzdechla jsem si – a Carnon ten zvuk i gesto okamžitě napodobil tak přesně, že jsem se znovu rozesmála.

„Ale přijdeš o půlnoci, že jo?“ zeptal se s nadějí v očích. „Strašně se těším, až uvidím, jaké budeš mít schopnosti!“

„Samozřejmě,“ usmála jsem se něžně. „Běž si hrát, ano? A prosím tě, zkus si nezlomit vaz!“ dodala jsem, když se rozběhl k lanu a sjel po něm dolů, jako by na něm vůbec nebyly žádné příčky. Otřásla jsem se – bohové zjevně stvořili malé chlapce, aby zkoušeli trpělivost svých opatrovníků. Nebyla jsem si jistá, jestli vůbec přežiju Carnonovo dětství vzhledem k počtu infarktů, které mi denně přivodil.

Naše pokoje byly vystavěné na visuté plošině, vysoko v korunách stromů, propojené s ostatními částmi města sítí provazových mostů a žebříků. Sdíleli jsme malou společnou místnost, kde jsme občas jedli nebo kde měl Carnon své lekce, a každý z nás si užíval svou ložnici s koupelnou.

Většina místních obyvatel jedla alespoň večeri společně v některé z několika jídelních síní rozestých po stromech, ale dnešní hostina se měla konat u velké hranice uprostřed města – dole, na lesní půdě. Rozdělávat obrovský oheň na dřevěných plošinách by bylo, mírně řečeno, šílenství.

Tímto způsobem slavil své pětadvacáté narozeniny každý z nás. Město bylo dost malé, takže se podobné oslavy konaly jen jednou za několik měsíců, málokdy častěji. Naše schopnosti byly darem od Rohatého boha a jeho družky, Trojjediné bohyně, a proto k jejich prvnímu projevu při dosažení dospělosti mělo dojít v lůně přírody, ideálně v blízkosti lesa.

Částečně jsem do Oneirosu utekla právě proto, abych se své vlastní oslavě vyhnula. Nesnášela jsem být středem pozornosti, i tak jsem jí měla jako sestra budoucího krále ažaž.

Chtěla jsem prostě udělat něco podle sebe a ne podle cizích příkazů.

Ale Herne měl pravdu. Probuzení moci může být nebezpečné, obzvlášť pokud se týká proměny, létání nebo něčeho, co se zpočátku těžko ovládá. Uvědomila jsem si to včas, takže jsem se nakonec vrátila do bezpečí Posvátného města, kde na mě Herne dohlédne.

Ach, Herne.

Vešla jsem do svého pokoje, útulného, ale skromně zařízeného v tlumených barvách lesa, a svlékla si zablácené jezdecké oblečení. Herne mě vnímal jako přítelkyni, otravnou svěřenkyňu nebo starší sestru budoucího krále. Pochybuju, že by se na mě kdy mohl dívat jinak.

Tedy... až na ten krátký žhavý okamžik v lese.

Odehnala jsem tu myšlenku a nachystala jsem si koupel, abych ze sebe smyla špínu posledních tří dnů utajené cesty do Oneirosu – hlavního města Temných zemí a sídla Krále démonů.

Nelhala jsem úplně, když jsem tvrdila, že chci vidět beltainské ozdoby. V Posvátném městě žádné májky nebyly – Herne rozhodl, že stromy jsou důstojnější i vhodnější náhradou. Ale způsob, jakým lidé v Oneirosu zdobili své domy a ulice květinami, mi připomínal dětství v Asteře. Stýskalo se mi po tom.

Astera byla sice menší než Oneiros, ale podobala se mu daleko víc než Posvátné město. Přestěhovat se sem a zapadnout, naučit se používat provazové žebříky a mosty vyžadovalo cvik. První dva týdny mě z lezení po stromech pořádně páčila stehna i ramena.

Ve skutečnosti jsem utekla kvůli něčemu jinému – chtěla jsem se vyhnout narozeninám. A Hernovi. A Hernovi na mých narozeninách. Stane se ze mě dospělá žena, tušila jsem,

že mi zlomí srdce, pokud se ke mně i potom bude chovat pořád stejně – jako k otravné holce, kterou musí hlídat.

Po koupeli jsem se odšourala do nejbližší jídelny. Herne mě za trest odsoudil k několika večerům drhnutí hrnců, a ani můj argument, že mi do pětadvacátých narozenin zbývá sotva dvanáct hodin, s ním nehnul.

„Pořád jsem pán tohoto dvora a spravedlnost tu určuju já,“ zavrčel, když mě setřásl ze hřbetu a znovu se proměnil v mohutného muže. „Dokud žiješ na mém dvoře, platí pro tebe stejná pravidla jako pro všechny ostatní.“

Na okamžik jsem zvažovala nad možností navrhnout, že tedy z jeho dvora odejdu – jen abych viděla, jak zrudne vzteky. Oba bychom ale věděli, že by to byla jen planá výhrůžka. Dokud tu setrvává Carnon, budu tu i já. Zůstali jsme z rodiny sami dva. Neopustila bych ho, ať už mě Herovy zákazy a přehnané ochránářství štvaly sebevíc.

Zazubila jsem se sama pro sebe při vzpomínce na poslední Yule, kdy jsem se opila a políbila ho, abych mu dala najevo, že o něj mám zájem. Oslavy Yule se vždycky nesly v oparu příliš hojného pití a příliš mdlého rozumu. Ten večer vypadal Herne tak neuvěřitelně – smál se, ohnivý svit hranice mu barvil tvář do zlatavě bronzových tónů... Prostě jsem ztratila hlavu a udělala to.

Měla jsem aspoň tolik rozumu, že jsem ho předtím odvedla pryč od davu s tím, že mu chci dát dárek v soukromí na kraji lesa. Táhla jsem ho za ruku a srdce mi bušilo až v krku, jak jsem sbírala odvahu k útoku.

A útok to skutečně byl. Prakticky jsem na něj skočila, otočila se čelem k němu a přitiskla mu rty na ústa. Na ten jeden nádherný okamžik mě objal, příliš překvapený nebo možná příliš opilý, a pak mě hned odstrčil. Přísahala bych, že jsem cítila, jak mi polibek na vteřinu oplatil. Ale pak ho

rozum dohnal a postavil mě zpátky na zem, pořádný kus od sebe.

„Co to zatraceně děláš?“ zasyčel, šok v jeho tváři se proměnil v nevěřící hněv. Málem mi to roztrhlo srdce. „Nemůžeš jen tak skočit po chlapovi a políbit ho, když jsi opilá, Cerridwen!“

„Nejsem opilá,“ prskla jsem dotčeně. Ale byla jsem. A taky plná odhodlání. „Je tak hrozné, že tě chci políbit?“

„Ano,“ vyhrkl. „Jsem skoro čtyřikrát starší než ty.“

„Nejsem dítě,“ namítla jsem a snažila se zakrýt osten zklamání koketním úsměvem.

„Ještě skoro ano,“ odsekl Herne a oči mu stále planuly hněvem. „Tohle nemůžu dovolit, Cerridwen. Jsi příliš mladá.“

Na chvíli mě ta slova přiměla zmlknout, jak mi jejich význam začal docházet. „Takže...“ mumlala jsem pomalu, jak se můj opilý mozek snažil dohnat pusou. „Takže to není proto, že bys mě nechtěl?“

Herne neodpověděl. Místo toho zařval, otočil se a odkráčel zpátky k hranici. Troustil přitom nadávky na Yule, alkohol a Rohatého boha. Já zůstala stát tam, kde mě nechal, snažila jsem se posbírat zbytky sebeúcty – a ráno jsem se k tomu musela vypořádat s pekelnou kocovinou.

Od té doby Herne dělal, jako by se mezi námi nic nestalo. Choval se ke mně stejně jako dřív, den za dnem, týden po týdnu. Často jsem přemýšlela, jestli si ten večer vůbec pamatuje – jestli byl tak mimo z Yule, že nedokázal rozlišit skutečnost od opilého snu. Anebo jestli prostě jen umí velmi dobře předstírat.

Vyhrnula jsem si rukávy a povzdechla si nad horou špinavého nádobí, které budu čistit nejspíš celý příští týden.

Neřekl, že mě nechce. Řekl jen, že jsem příliš mladá. A ten vzrušující okamžik v lese – nebyla to náhodou touha,

co se mu zablesklo v jeho žlutých očích? Možná že to nevy-
světelné napětí, které jsem mezi námi cítila, nebylo tak
jednostranné, jak se snažil, aby to vypadalo.

Zítří už budu dospělá démonka a mám v úmyslu mu do-
kázat, že rozhodně nejsem ani příliš mladá, ani naivní.